

Hazeal González

L'any 2003, quan vosaltres llegiu aquestes línies, ja ha passat a la història, i, com cada any, ens queden als ulls i a les orelles coses memorables que hem après i disfrutat a la sala fosca del cinema, unes quantes pel·lícules, un bon parell de bandes sonores, i incomptables sentiments i moments que mai ens deixaràn d'acompanyar, precisament perquè ja són història... i en aquesta ocasió, més que mai.

Desgraciadament, hem de començar per aquells que ja no són amb nosaltres, perquè el darrer mes de novembre ens han deixat no un, sinó dos compositors. Tots sabem que la mort és llei de vida i que tots hem de passar més prest o més tard pel procés, però hi ha vegades que aquestes coses ens semblen injustes i massa precipitades: en aquest cas, hem de dir adéu a Michael Kamen, un compositor nascut al 1948, víctima d'un atac de cor, i ben conegut més enllà de l'àmbit de la música de cinema (va fer importants feines amb grups com Pink Floyd i Metallica). No falten al seu currículum cinèfil treballs molt coneguts, com *Brazil* (Terry Gilliam, 1985, un *score* obsessiu i inoblidable); la més que famosa sèrie de *Arma Lethal* (*Lethal Weapon*, totes quatre dirigides per Richard Donner als anys 1987, 1989, 1993, i 1998, respectivament); *Los Inmortales* (*Highlander*,

Russell Mulcahy, 1986, encara que allò que més recorda el públic són les conegudes cançons del grup Queen); *La Jungla de Cristal* (*Die Hard*, John McTiernan, 1988, de la qual també va posar música a la seqüel·la); la més recent *X Men* (Brian Singer, 2000, que va agradar molt als seguidors del còmic original)... i fins i tot un títol de la sèrie Bond, *Licencia Para Matar* (*Licence to Kill*, John Glen, 1989), una composició que va deixar molt bon gust de boca als aficionats a l'agent 007. I malament hagi fet totes aquestes feines tan populars, mai ha estat un professional reconegut (nominat als Globus d'Or només per *Robin Hood*, *Príncipe de los Ladrones* —*Robin Hood*, *Prince of Thieves*, Kevin Reynolds, 1991— i *Don Juan DeMarco* —Jeremy Leven, 1995—, i als Oscars únicament per la cançó del film de Robin Hood, no va guanyar cap d'aquests premis), tal vegada perquè aquesta sobtada mort l'ha privat de portar el seu talent encara més lluny, i així doncs ens quedam amb el dubte de què hauria arribat a fer... En fi, ens queda el consol (que no és poc) de continuar escoltant els treballs que ens va deixar, i per això mai l'oblidarem. I també ens ha deixat un altre Michael: Michael Small, el compositor de molts treballs, dels quals sens dubte el més famós és *El Cartero Siempre llama dos Veces* (*The Postman always rings twice*, Bob Rafelson, 1981),

i qui mai va estar nominat a cap premi important. Així són les coses...

Però parlem de millors notícies, que el 2003 també ens ha deixat: Elliot Goldenthal ha estat sens dubte el compositor de l'any, emportant-se tant el Globus d'Or com l'Oscar per *Frida* (Julie Taymor), i ara l'hem tornat a escoltar amb gust a *SWAT* (Clark Johnson, la pel·lícula feta d'aquella sèrie de TV que es deia "Los Hombres de Harrelson"). I dins aquest apartat de premis, per la nostra part el Goya se'l va emportar Alberto Iglesias per *Habla con Ella* (Pedro Almodóvar). No ens oblidam d'altres coses curioses o dignes de menció, com el més que magnífic treball de Don Davis per a *Matrix Revolutions* (els germans Wachowski), qui ha vist com els seus directors li han confiat tota la feina, amb la qual cosa el seu disc no ha hagut de portar cançons alienes; o el retorn de Jerry Goldsmith al món de la animació, amb el darrer film dels *looney tunes*... i això només és una mostra, perquè l'espai no ens dona per més.

Bé, com diríem cada any, les dots de pitonissa no ens arriben per saber si l'any 2003 ha nascut qualche compositor memorable, així doncs haurérem d'esperar... i enyorarem els que no hi són, com els compositors que ens han deixat, o els amics que tampoc són ja amb nosaltres. I l'any que ve, com sempre, més cine... ■

Frida.